

teir stóðu trummusláararnir og teir, ið spældu á floytu. Og teir spældu tað sama hvinandi og andstyggiliga lagið uppáttur og uppáttur.

Hvat er hatta, teir gera?« spurdi eg smiðin, sum var stóðgaður undir liðini á mær.

«Hatta er ein tattari, sum hevur roynt at rýma og nú verður bukaður,» svaraði smiðurin illur og hugdi móti endanum av røðini.

Eg fór eisini at hyggja tann vegin. Og mitt imillum røðirnar sá eg nú nakað ræðuligt nærkast. Tað var ein maður, sum var nakin um yvirpartin, ið nú varð leiddur fram millum tveir hermenn og bundin í byrsurnar hjá teimum. Men undir liðini á honum gekk ein hávaksni heryvirmaður í møttli og húgvu. Og eg helt meg kenna. Skelvand sum eitt bókað kom hann, sum skuldi revsast vaðandi gjøgnum krapan beint ímóti mær. Báðumegin frá heglaðu sløini oman yvir hann. Av og á hopaði hann aftúrav, men so titt og knapt hann gjørdi hetta, firdu hermenninir, sum høvdu hann millum sín, framaftur. So datt hann fram eftir rommum, men teir báðir forðaðu honum í at fara eftir høvðinum og togaðu hann uppáttur.

Og uttan at fara frá honum so mikið sum eitt litlið bil, gekk hin hávaksni heryvirmaðurin undir liðini á honum. Hatta var pápi hennara, hann

við tí frískliga dæminum og hvíta skegginum.

Fyri hvørt slagði vendi hann, ið revsaður varð, sær mestsum undrandi tann vegin, haðani slagði kom. Andlitíð var avskeplað av pinu og hann læsti tær hvítu tenninar saman og beit á kampi. Hverja ferð segði hann okkurt, og altíð vóru tað tey somu orðini. Ikki fyrr enn hann var heilt nær, skilti eg, hvat hann segði. Annars segði hann ikki hesi orðini, men higstraði tey fram: «Brøður, verið miskunnsamir! Brøður, verið miskunnsamir!»

Men brøðurnir miskunnaðu honum ikki. Tá tað litla fylgið var komið heilt yvir hagar, var stóð, sá eg hermennin, sum stóð beint framman fyri mær, taka eitt stig fram, reiggja stavin, so tað hvein eftiri og berja ryggin á tattaranum við honum av dýrastu makt. Neyðardýrið skuldi detta fram eftir rommum, men hermenninir hildu honum, so fell aftur eitt annað slagði hinumegin frá og ikki minni dygt, síðani aftur eitt og uppáttur eitt.

Obersturin gekk undir liðini á honum, hugdi við hvørt niður fyri fótarnar á sær og við hvørt upp á mannin. Og hann seyð luftina inn við at blása kjálkarnar upp, læt hana síðani spakuliga seta út aftur millum varrnar. Tá fylgið var farið fram við mær, bar eg millum hermenninar eyga við ryggin á tattar-

anum. Hann hevði so løgnan lit og var so vátur og reyður, at eg næstan ikki fataði, at tað var ein lutur av einum mannakroppi, eg sá.

«Á, Gud í himmiri situr!» hálvgræt smiðurin undir liðini á mær.

Fylgið fór frá okkum. Og alla somlu tíðina fullu sløgini titt og tung oman yvir hetta vingluta og samankropna menniskja. Alla tíðina hoyrdust eisini trummurnar og floyturnar. Og við eins treystligum fótafetum gekk hin hávaksni og stásligi obersturin undir liðini á manninum. Men bráðdliga stóðgaði obersturin á og fór kvikliga yvir til ein av hermonnunum.

«Hví skalt tú kina honum so eymliga? Gev honum eitt rættligt sip, sigi eg!» Og eg sá hann geva tí forfarda og klætrasliga hermenninum knýttan nevan við skinnhandskanum beint í siggjandi eyguni, tí hann ikki hevði reiggjað nóg dúgliga til, tá hann slerdi tann blóðiga ryggin á tattaranum.

«Gevið honum toyggjð eina ferð aftrat og tað dygt!» rópti hann.

Í tí sama vendi hann sær á og bar eyga við meg, men hann lætst ikki at kenna meg, rukkaði brýrnar ilskur og hóttandi og hugdi kvikliga burtur aftur. Og eg varð so skammfuktaður, at eg visti mær ongastaðni at hyggja, kendi tað, sum var onkur komin av óvart á meg, meðan

eg bar meg skammiliga at. Eg Eg hugdi niður fyri fótur minar og skundaði mær til hús. Á heimleiðini hoyrði eg alla tíðina trummuslátturin og tær hvinandi floyturnar. Men eg hoyrði eisini «brøður, verið miskunnsamir!» og tað sjálgóða og ilska málið í oberstinum, tá hann rópti: «Gevið honum toyggjð og tað dygt!» Eg var so niðurundir komin, at tað setti at hjartanum. Fleiri ferðir mátti eg stóða á, tí eg helt meg fara at spýggja. Sovorðna andstygd og tilíkt vaml hevði eg fingið fyri hesum andstyggiliga sjónleiki. Hvussu eg kom heim og fekk lagt meg, minnst eg ikki. Men hverja ferð eg durvaði á, hoyrði eg hetta sama fyri mær og sprakk fram á gólv.

«Sjálvandi man hann vita okkurt, sum eg ikki veit,» hugsaði eg um oberstin. «Tí visti eg tað, sum hann veit, hevði eg skilt alt betur, og so hevði hetta ikki pínt meg so.» Men hvussu eg so bryggjaði høvur mitt, bar einki til at koma fram á, hvat tað mundi vera, sum obersturin visti. Ikki fyrr enn langt var liðið út á dagin, sovnaði eg, men fyrst mátti eg fara til ein vinmann at drekka meg fullan.

Men halda tit so, at eg longu tá skilti, at eg hevði sæð eina ringa gerð? Nei, als ikki! Tá hon varð framd við so sterkari sannføring, sum her, og øll hildu hana vera so púra neyðuga, so máttu tey

vita okkurt, sum eg einki visti um, helt eg. Og eg setti mær fyri at fáa at vita, hvat tað mundi vera. Men alt eg royndi, eydnaðist tað mær ikki. Og hetta gjørdi so tað, at eg ikki gjørdist heryvirmaður, sum eg hevði ætlað. Men tað var ikki einans herin, eg ikki kom uppi, kom heldur upp í nakra aðra staðni, tí eingin dugur var í mær.

«Ná, um nakar dugur er í tygum, duga vit onnur betur at døma um,» helt onkur fyri, sum vað hjástaddur. «Sig okkum heldur, hvussu mong menniskju eingin dugur hevði verið í, vóru tygum ikki!»

«Tosa ikki so býtt!» svaraði Ivan Vasiljevitj argur.

«Men hvussu gekst so við gentuni, tygum vóru góður við?» spurdu vit.

«Ná, henni? Jú, eftir hetta fjaraði kærleikin burtur. Tað hendi ofta, at hon so hugsunar som sat og smiltist fram fyri seg, men tá kom eg altíð at minnst oberstin úti á tí koldu fløtuni. So kendi eg meg bráðdla so leiddan og niðurundir komin. Síðani hittust vit sjáldan, og tiskil kom einki burtur úr okkara millum heldur. Men soverðið sum hetta kann so henda. Og tá slíkt hendir, broytist lívið hjá menniskjunum og tekur aðra leið... Og so sita tit her og práta...» helt Ivan Vasiljevitj fyri at enda.

Hans Thomsen umsetti  
eftir Leo Tolstoj

PARIS

SÆDEOVERTRÆK — DEN BLØDESTE  
IMITATION AF LAMMESKIND  
100% acryl — stretch

Passa til allar bilar

p/f

REYNI-SERVICE

Tlf. 14198  
3800 Tórshavn  
FAROE ISLANDS